

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-944-2

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Cristina Preutu

Metamorfoze

E I K O N

București, 2018

Glasul de sireună.....	5	E somn sau adormire?	41
În Heliopolis	6	Duiosie	43
Pragul spre trecut	7	Praf de stele.....	44
Naivitatea credinței	8	Prima dimineață după multe nopți.....	45
Oglinda	9	Ultima zbatere a gândului	46
Ce e iubirea?.....	10	O călătorie	47
Povară de iubire	11	Simfonia naturii.....	49
Amintirea de tine	12	Îndepărtare	50
Mărturisire.....	13	Prizonier.....	51
Despre cuvinte	14	Tăcere	52
Sărutul	15	Timpul iubirii	53
Botezul uitării	16	Fereastra către mine.....	54
Simple revelații	17	Legea firii	56
Hotărâre.....	18	Amintirea mării.....	57
Axiomatic	19	Un sărut în amintire	58
Destin	20	Aripi pentru un zbor în adâncuri.....	59
Jocuri.....	21	Viața noastră ca o lumânare..	60
Înțelepciunea timpului.....	22	Trădarea	61
Căutarea ființei	23	Castelul	62
Timpul clipește.....	24	Vocile din templu.....	63
Un imn pentru poem	25	Drumuri și sensuri.....	64
Rugăciunea muncii	27	Pe drumul trezirii	65
O muză din vis.....	28	Anunț la rubrica Diverse	66
Când te vei întoarce.....	29	Uitare.....	67
Portret	30	Întâlnire	68
Căutări interioare.....	31	Legea timpului.....	69
Împărtășanie.....	32	Eternități în așteptare.....	71
Euridice	33	Moșteniri din univers.....	72
Floare ce cireș	34	Cuvintele inimii	73
Dansul vicții și-al trezirii	36	Străbune gânduri.....	74
Plămădită din lut.....	37	Bătălii.....	75
Ziua de mâine	38		
Însemne.....	39		
Autoportret	40		

Glasul de sirenă

Așteaptă! Fii rece! Glasul de sirenă nu-l asculta!
Astupă-ți ochii, gura, urechile,
Măinile le leagă la spate,
Ținuta să-ți fie dreaptă!
Piciorul mândru să treacă mai departe.
Doar așa vei reuși să nu simți disperarea lumii.
Pasul să-ți coboare în pământ
Prin antice fride de aur și de lut,
Legământ cu tine să legi,
Mâna stângă să asculte de mâna dreaptă,
Dreapta de pământ,
Pământul de cer,
Infinitul de infinitate,
Deus Eu
Și Eu de EL.

Nu spun adio încă,
Corpul tremură de fericire,
Cu stropi de rouă licărind în unghi de verde ochi,
E noapte în Heliopolis, e magie.

Nu spun adio încă,
Pe perna caldă de iubire
Lumină de soare se joacă cu umbra lăsată de tine,
Se înalță Ra în tremur de lumină.

Nu spun adio încă,
E doar puțin mai rece privirea către tine,
Cuvinte nerostite, vocale răsucite spre mine.
Zidește-mă în tine, Amon-Ra! Înalță-mă în mine!
Să-mi pot clădi ființa pentru veșnicie.

Pragul spre trecut

Amintirea chipului tău se descompune în uitare.
Se-nvârt roți de cer și valuri de timp
Și când dulce gustare pe buze-am avut
M-am oprit din trăire, să văd dacă mai sunt...
Dacă mai ești...
Dacă ceva din Ființă mi-e la fel de cunoscut.
Străin gând de mine mă cuprinde, străin mi-e gândul spre
trecut.
Înapoi spre mine e tot mai mult,
Când mă scoate din trup Morfeu, bătrân cu aripi de înger,
Mă-nvârte în trei dansuri șamanice,
M-aruncă amorțită în Saturn, Jupiter și Marte.
Lipsită de voință, mă las purtată de aerul plin de praful
străvechi,
Nu-mi simt nici mâna, nici piciorul,
Doar gânduri și karme-mi zvâcnesc în tâmples
Și-mi cer să le trăiesc.

Te strig – Sesam, deschide-te!
Dar vocea și ecoul nu mă recunosc,
Doar sunete în gol arunc, asurzitor cuvânt!
Nu-ți astupa urechea,
Eu vreau doar să îți cânt!
De dor, de dragoste și ură:
Minciună, minciună, minciună!

Deschide-te, Sesam!
Ca zeii să-i invoc,
Ceată de-nțelepți în jurul unui foc,
Să-mi tălmăcească o dată pentru totdeauna
Ce e minciuna, minciuna, minciuna!

Deschide-te, Sesam!
Și lasă-mă să-mi odihnesc piciorul peste glezna ta,
Ca amândoi să putem dansa,
În cântec de dragoste te las să-mi spui –
Minciuni, minciuni, minciuni!

Oglinda

Alerg mereu spre cei ce cred că aș fi eu,
Ca în privirea lor să mă pot vedea.
Iar într-o clipă a primăverii, clipă a timpului meu,
M-am văzut!
Mi-a trebuit o răsuflare întretăiată, un tremur în glas, o
atingere de-a lungul gâtului,
Până la umăr.
Și atunci mi-am dat seama că exist,
Că dincolo de chipul de lut strămoșesc se află cu totul
altcineva,
O altă eu,
O altă, adevărată eu,
O eu pe care mi-am dorit-o mereu,
Doar că, neștiind cum să mă strig, nu m-am găsit niciodată.
Ciudat, să fii și să nu știi,
Să nu dorești să fii cum ești,
Deși așa cum ești ar trebui să fii.